

İŞÇİNİN SESİ**CEK - AL**

*Sınıfına, yığınlara karşı sorumlu olan
komünist partisinin çalışmasını yığınların
denetimine sunması bir yükümlülük,
Leninci disiplin anlayışının kopmaz bir parçasıdır.
Bu açıklık, yayınla ve özellikle parti
çalışmasında odak noktalarını oluşturan
üst düzeyde toplantıların belgelerini yayınlamakla
sağlanır. Şimdi hepimizin en önemli görevi
Konferans kararlarını çalışmak, içimize sindirmek
ve her yoldan çevreye yaymaktır.*

TKP illegal ve özgürdür

Komünist Partisi için legalite-illegalite, burjuva yasallığı çerçevesinin ötesinde bir anlam taşır. İlegalite uygulaması burjuva demokrasisinin işlerliği ölçüsünde değişikliğe uğrarsa da en geniş burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü koşullarda bile önemini yitirmez. Komünist partisinin ana görevi, kurulu düzen içinde devlet mekanizmasını ele geçirmek değil, bu devleti parçalamak, yerine yeni bir devleti, proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Burjuvazinin bunu pasif bir tutumla kabulleneneğini sanmak saflık olur.

Komünistler için burjuva devleti örgütlenmiş bir düşman güçtür. Bu devletin yasaları, burjuvazinin diktatörlüğünü ayakta tutmak için kullanılır. Bunu yıkmamanın tek yolu Marksist-Leninist ideolojiyle donanmış partinin önderliğinde proleteryanın örgütlü gücünü kurmaktır. Devrimini yapmamış ülkelerde burjuvazinin örgütlü gücü ile proleteryanın örgütlü gücü karşı karşıyadır. O halde, devrimciliği kâğıt üzerinde kalmayan bir partinin, ülkede hüküm süren biçimsel legal olanaklardan bağımsız olarak özünde illegal olması kaçınılmazdır.

Legalite, illegalitenin karşıtı olarak ele alınmamalıdır. Legalite, burjuvazinin kovuşturma yapmamayı geçici olarak üslendiği bir durumdur. Doğru anlayışla, devrimci güçlerin düşman mevzilerinde açtığı gediktir. Legal olanaklar partinin daha geniş yığınlara inmesini sağlayan can damarlarıdır. İlegal özün legal biçimde dışa yansımalarıdır.

B biçim tarihsel olarak özü etkilemiş,

öz de biçimi etkilemiştir. Örneğin, uzun süre legal çalışan bir partinin çalışmasının özünü de legal çerçeve ile sınırladığı sık sık görülmüştür. Öte yandan, legal olanakların kısıtlı olduğu dönemlerde partinin yığınlarla bağlarını yitirdiği, işçi sınıfından soyutlanmış bir gurup olarak kaldığı sık sık görülmüştür.

Gizlilik-açıklık, illegalite-legalite ile birbirine karıştırılmamalıdır. Legal bir parti çalışması da, illegal bir parti çalışması da değişik derecelerde gizli ve açık çalışmadan oluşur. İlegal olan bir parti, duruma göre gizli de, açık da çalışabilir. İlegalite ile gizliliğin farkını en güzel simgeleyen örnek, illegal bir partinin burjuva toplumunda her zaman en illegal olan budanmamış ideolojisini, siyasal tutumunu en açık biçimde ortaya koymasıdır. En çetin gizlilik koşullarında bile komünistler bu ilkedan ödün vermezler. Öte yanda, en legal koşullarda çalışan bir partinin bile çeşitli işlevleri gizli olarak sürer. Hatta devrimini başarmış bir parti için bile böyledir.

Komünist partilerinin çağımızdaki misyonu, kapitalizmin ulaştığı aşamanın nesnel gerekliliklerinden doğmaktadır. İşçi sınıfı, devrimci partilerini kurmuştur ve onların öncülüğünde devrim için savaşım vermektedir.

Özgürlük, saptanmış nesnel gereklilikleri elde etmek için doğanın sınırlamaları içinde amaca yönelik sistemli çalışma yürütme olanağıdır.

Devrimini yapmamış komünist partilerinin özgürlük istemlerinin sınırı, tarihsel materyalizmin çizdiği çerçeve

içinde, devrimi yapma özgürlüğüdür. Burjuvazinin tüm uygulamaları ise yönetimini süresiz uzatmayı amaçlar. Burjuvazinin tanıyacağı özgürlüğün bu çerçeveyi aşmasına, komünist partisine devrimi yapma özgürlüğünü tanımamasına olanak yoktur. Devrimini yapmamış komünist partisi, burjuva yasallığının sınırlarından bağımsız olarak, devrimci amaca yönelik savaşımı kadar özgürdür. Devrimini yapmış bir komünist partisi, sosyalizmi gerçekleştirme ve daha sonra komünizm kuruculuğundaki savaşımı kadar özgürdür.

Partimizin oportünist yönetimi, "TKP'ye Özgürlük" belgisini partinin temel belgisi yaptı. TKP'nin oportünist yayınları yıllardır partimizin illegal koşullarda özgürce çalışmadığını, "legal ve özgür" çalışma istediğini dile getiriyor. Ancak, legal olduğu zaman özgür olabilen, özgürlüğü ve yasallığı eşanlımlı gören, legaliteye güneşli gün diyen bir yönetim "TKP'ye özgürlük" belgisini ağzına alabilir.

Özgürlük ile burjuva yasallığını eş anlamlı görmek, devrim hedefini reddetmek demektir. Devrim için çalışmak, yalnızca devrimci durumda beliren bir olgu değildir. Komünist partilerinin her durumda, en barışçıl durumda bile çalışmalarını devrim hedefi belirler. Özgürlükle legaliteyi en barışçıl koşulda bile eş anlamlı tutmak likidatörlüktür.

Oportünistlerin sapık özgürlük anlayışı en başta TKP'nin Üçüncü Programı'nda yansımaktadır. İleri demokratik halk devriminden itibaren devletin yıkılması yerine, hem özünde, hem biçiminde saf burjuva demokrasisinde

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

var olması gereken devlet biçimi öngörülmektedir. Devletin parçalanması değil, faşistlerden, gericilerden temizlenmesi öngörülmektedir. Burjuva devletini ayakta tutan ana unsurlardan biri olan ordu hakkındaki görüşler yine aynıdır.

Hiçbir komünist partisi, Marksizm-Leninizme bağlı olduğu sürece, burjuva ordusunu egemen sınıfların elinden kurtarmayı öngöremez, düşünemez, düşleyemez! Hem de devrimden sonra! Ciddi bir komünist, devrimle birlikte ancak burjuva ordusunun dağıtılmasını, yerine halkın silahlandırılmasını ve halk ordusunun kurulmasını öngörebilir.

"TKP'ye özgürlük" belgisi ve devlet ve ordu anlayışları içiçe örülmüştür. Ancak özgürlüğü devletin ve ordunun parçalanması yerine gerici öğelerden temizlenmesiyle sınırlayan bir mantık bu belgiyi böyle kullanabilirdi.

Bu sapık anlayışın sonucudur ki, faşist cuntanın devlete el koymasından sonra bile "TKP'ye özgürlük" belgisi geçerliliğini koruyabilmektedir. Bir kar-

deş komünist partisiyle ortak örgütlenen bir gecede oportünist kadrolar "TKP'ye özgürlük" diye bağırabilmektedir.

TKP'nin oportünist kanadı devrimci değil, reformcudur. Reformizm; yürürlükte olan sisteme özünde değişiklik getirmeyecek değişikliklere bağlıdır. Oportünistlerin parlamenter yol anlayışı da, tekeldışı burjuvazi (ve şimdi ordu!) kuyrukçuluğu da, legalite anlayışı da, reformcu mantığın sonucudur.

Komünistler reformlara karşı değildir, ancak reformlar devrimci savaşın bir yan ürünü olarak anlam taşır. Emperyalist kırıntılara dayalı barışçıl durum Avrupa'da reformizmin komünist partilerinin içinde yaşamını sürdürmesine el veriyor. Türkiye burjuvazisinin ise işçi sınıfının isteklerine ödün vermeye tahammülü yoktur. Böyle bir ülkede TKP'de boy veren reformizm kaçınılmaz olarak likidasyona varmaktadır. Partililer TKP'nin likidasyonuna izin vermeyeceklerdir.

TKP II. Leninciler Konferansı, oportünizmin bir simgesi olarak "TKP'ye özgürlük" belgisini reddeder. Çünkü:

1. Partinin varolma amacını reddeden, devrimci içeriğini boşaltan likidatör bir belgidir.

2. Geçtiğimiz dönemde, burjuvazinin özgürlükçü olabileceği kanısını yaratmış, partinin uygulayageldiği reformcu siyasetin ana unsurlarından biri olmuştur.

3. Ürkle yasallığı özdeş saymış, legalist bilinç yaymıştır. Devrimci durumun kaçınılmaz olarak gerektirdiği illegal örgütlenmeyi küçümsemiştir.

4. Günümüz koşullarında bu istek partiyi fiilen yok etmek demektir.

5. Bu konferansın illegal koşullarda toplanması ve devrimin sorunlarını özgürce tartışıp kararlara bağlaması, TKP'nin özgürlüğünün en güzel kanıtıdır.

TKP devrim savaşımına yönelik çalışması kadar özgürdür ve sosyalist devrimi gerçekleştirip tam özgürlüğüne kavuşacaktır.

Pr paganda ve ajitasyonun çalışması üstüne

Komünistlerin propaganda ve ajitasyonunun içeriği, partinin Marksist-Leninist ideolojisi ve o günkü ülke koşullarına göre belirlenmiş siyasal tutumudur. Bu siyasal tutumun yığınların psikolojisine göre uyarlanmış sunuşu, propaganda ve ajitasyonun biçimidir. Komünist partisi siyasal tutumunu nesnel ortamın somut değerlendirmesine dayandırır. Ancak yığın çalışmasını, yığınların psikolojisini önemle dikkate alan bir propaganda ve ajitasyon ile gerçekleştirir.

12 Eylül faşist darbesiyle karşıdevrim üstün geldi. Ne var ki, ekonomik-toplumsal bunalım sürüyor. Bugün Türkiye'de devrimci durum ortadan kalktı ama devrimle çözülebilir bir durum sürüyor. Bu koşullarda faşist cunta uzun ömürlü olmayacaktır.

Faşist cuntanın gelişyle, ülkede sınıfların karşılıklı konumu değişmemiştir. Bu koşullarda komünist partisinin taktik çizgisi de aynı kalıyor ama onu yaşama geçirme biçimi ve yöntemleri döneme uyarlanıyor. Faşist diktatörlüğün devrilmesi savaşımı ileri demokratik halk devrimi savaşımı ile bağlantıyor.

TKP II. Leninciler Konferansı, partimizin propaganda-ajitasyon çalışmasında şu noktaları önemle vurgular:

1. Komünistler, devrim dalgasının

yeniden kabarcığının, devrim hedefinin gündemden inmediğinin propagandasını sürdürmelidirler. 12 Eylül öncesi devrimci savaşlardan dersler çıkarmak, eksikleri, yanlışları saptamak, onların giderilmesi için önlemler önermek, devrimin yenilgisinde baş etken olan oportünizm ve sosyal-demokrasinin etkisini kırmak, gelecek devrim dalgasının etkisinin temel koşuludur.

2. Devrim savaşının yüksek dönemlerinin devrimci geleneklerini canlı tutmak, bunları daha geri kesimlere aşılacak, yaygınlaştırmak, devrimci ruhu korumak gereklidir.

3. Faşist iktidarın uygulamaları, demagojileri, teşhir edilmeli, bu teşhir devrim hedefine bağlanmalıdır.

4. Günümüzde yığınları içinde bulunduğu yenilmişlik psikolojisinden çıkarmada, kısmi başarılarla gücüne güvenini sağlamada, açık yığın savaşlarına hazırlamada ekonomik-demokratik istemler için yoğun ajitasyon büyük öneme sahiptir.

5. Demokratik hakların tümüyle yok edildiği bu dönemde, yığınlarla ulaşmada en küçük legal olanaktan yararlanmak için, çalışmalarımızda, propagandamızın özünü bozmayacak allegorik bir dil geliştirmeliyiz. Özellikle gericilik dönemlerinde, cuntaya karşı muhalefe-

tin ifadesinde önem kazanan mizah, "fısıltı gazetesi" gibi olanakları ustalıkla kullanmalıyız.

6. Önümüzdeki dönemde ancak ideolojisi ve siyaseti doğru, kafası ve yüreği demir gibi kadrolar ayakta kalabileceklerdir. Kadrolarımızın eğitim düzeyini yükseltmek gereklidir. Bu amaçla, *İşçinin Sesi* ve öteki merkezi yayınlar üzerine eğitim geliştirilmeli, propaganda bürolarının çalışmaları yetkinleştirilmeli, parti içi eğitimin merkeziliğini ve bir örnekliliğini sağlamak için eğitim kitabı hazırlanmalı, parti kadrolarının çok yönlü eğitimi için parti okulu kurulmalıdır.

7. Bugün Türkiye'de düzenli dağıtılan tek illegal yayın olan merkez organımız *İşçinin Sesi*'ni en geniş biçimde dağıtmak, dağıtım çevresinde örgütlenmeyi pekiştirmek, İMG'lerde ve anti-faşist savaş merkezlerinde *İşçinin Sesi* propagandasını yürütmek, partimizin hem nitel, hem nicel gelişmesinin ana halkasıdır.

Toplumun değişik kesimlerinde tüm anti-faşist savaşım deneyimlerini yaygınlaştırmak için, yığınlarla ilgili olarak merkez organa haber, yazı, bilgi, psikolojik gözlemleri düzenli bildirmek, haberleşmeyi sağlamak, tüm parti örgütlerinin başta gelen görevlerindedir.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Ekonomik savaşım v sendikal hareket

1968'lerde başlayan devrimci durum, kendini beşyüzbinlik işçi çıkışlarıyla, yoğun direnişlerle gösterdi. İşçiler birkaç kez burjuvazi ve devletiyle silahlı karşı karşıya geldiler. Türkiye, 70'li yıllarda, Avrupa'da sınıf savaşımının en sert ve keskin geçtiği ülke oldu. Türkiye işçi sınıfının çıkışlarının yığınsallığı, içeriği ve kullandığı yöntemler, bunun en açık kanıtıdır.

İşçi sınıfındaki bu kendiliğinden kabarma, oportünizmin ideolojik ve örgütsel etkisiyle hapsedildi. Bunda, oportünistlerin sendikalardaki tutumu önemli rol oynadı.

Sendikalar sınıf örgütleridir. Komünistler, "sendikaların er ya da geç kendi görüşlerini benimseyeceğini bilirler. Geleceğin kendi düşüncelerine ait olduğuna inanırlar ve bu nedenle olayları zorlamaz, sendikaları dürtüklemeyiz, onları etiketlemeyiz, bölmezler. Ama sürekli ve güvenli Marksist propagandalarını yürütürler." TKP'nin menşevik yönetimi, sendikalarda bu Leninci ilkeyi çiğnedi. Yönetime gelmede entrikacı yöntemler uyguladı. Sosyal-demokrat sendika ağalarını "komünistleştirerek" onlarla uzlaştı.

Komünistler, sendikal birliği gözetirler. İşçilerin büyük sendikalarda toplanmasından yanadırlar. Sarı yöneticileri devirme olanakları varken, devrimci durum bu olanakları daha da artırmışken, tabanı olmayan küçük sendikalar kurmak, işçileri buraya çağırarak, öncü devrimci işçilerle yığınları birbirinden koparmıştır. Kapitalizm koşullarında, sendikaların bölünmüşlüğü bitmeyecektir. Bir sendikada komünistlerin artan etkinliği karşısında, burjuvazi mutlaka bölme girişiminde bulunacaktır. Ancak oportünistler bu yöntemi uygulamada burjuvaziden hiç geri kalmadılar. TKP'nin menşevik yönetimi, "küçük olsun, benden olsun" mantığıyla, tabelâ sendikalar kurdurdu. Küçük burjuva devrimcisi akımlar da aynı yolu izledi. Bu tutum, oportünizm ve küçük burjuva devrimcisi akımların hem kendi ideolojilerine, hem işçi yığınlarına olan güven-sizliklerini gösterdi.

Komünistler, sendikaların örgütsel bağımsızlığını, siyasette partiye bağımlılığını savunurlar. Burjuvazi sendikaların "tarafsız" olması gerektiğini söylüyor. Sarı sendikacılar yalnızca "bağımsızlıktan" söz ederek aynı şeyi yineliyorlar.

Oportünistler ise, "örgütsel bağımsızlığı, siyasette partiye bağımlılığı" sözde kabul ediyorlar. Yönetime geldikleri sendikalarda bu ilkeyi iki kat çiğnediler. Bir yandan, sendikaları partinin örgütü gibi kullandılar. Sendikalara etiket yapıştırdılar. Öte yandan, partiyi sendikaların kuşruğuna taktılar. Parti eylemini, propagandasını sendikal çerçevede tuttular.

"Sendika içi demokrasi" de, "örgütsel bağımsızlık" gibi çarpıtılan konular arasındadır. Oportünizm ve burjuvazi, sendikalarda üyelerin söz, karar sahibi olmasını, kendi örgütlerini denetlemelelerini engellemede birbirlerini aratmadılar. Sendika yönetimlerini tutabilmek için, tasfiyeciliği tek yöntem olarak seçtiler. Öncü devrimci işçiler görevden alındı, üyelikten ihraç edildi. Sendika kongreleri, devrimcilere, komünistlere karşı savaş alanına çevrildi.

Partinin menşevik yönetimi, sendikalara "savaşım" hedefleri olarak kapitalizmin ve sınıf savaşımının ulaştığı gelişkinlik düzeyinin çok gerisinde kalan hedefleri gösterdi. İstemleri burjuvazinin kabul sınırları içinde tuttu. Bu geri hedeflere varabilmek için de, sınıfın enerjisini tüketici, barışçı eylem biçimleri önerdi. Uzun, kademeli grevler, işçi

sınıfına, sendikalara karşı işleyen silah durumuna geldi.

Özetle, 12 Eylül öncesi dönemde sendika ile parti arasındaki sınırlar yok edildi. Sendikalar partinin görevlerini üstlendi. Fabrika parti örgütlenmesi sendikalara dayandırıldı. Partinin eylemi, propagandası sendikal düzeye hapsedildi. Parti, bütünüyle *sendikal siyaset* izledi. Bu tutum, hem sendikaları, hem de partiyi güçten düşürdü. Ne partide sendikayı bulmak, ne de sendikada partiyi bulmak olanaklı olmadı.

12 Eylül faşist darbesi ile ekonomik-sendikal savaşım yeni bir önem kazanıyor

Oniki Eylül faşist darbesiyle girilen yeni dönemde ekonomik-sendikal savaşım yeni bir önem kazanmıştır. Bunun nedenlerini başlıca 4 noktada toplayabiliriz.

1. Oniki Eylül faşist darbesiyle üniformalı finans-kapital devleti eline aldı, çıplak diktatörlük kurdu. Hızla, devlet-tekeli kapitalist örgüyü derinleştirme ve korporatif bir toplum yaratma yoluna daldı.

Bu ortamda, devlet, işçi-işveren ilişkilerinde, ücret, toplu-sözleşme, sosyal-güvenlik, kıdem tazminatı gibi işçiyi doğrudan ilgilendiren her konuda tam bir taraf oldu. Öyleyse çalışanların yükseltecekleri her çeşit ekonomik-sendikal istem *doğrudan* devleti, faşist cuntayı karşısına alacaktır. Bugün Türkiye'de ekonomik savaşım süregelen biçimde siyasal nitelik kazanmıştır. Siyasal savaşım, sınıf savaşımı demektir.

2. Emperyalistleşerek sorunlarını "çözmek", olgunlaşmış ama şimdilik gerçekleşmemiş ve gerçekleşirse de büyük olasılıkla çözümü sağlamayacak, ülkeyi bir alt-emperyalist ülke olarak daha karmaşık ilişkiler içine sokacak bir istek durumundadır. Bu nedenle Türkiye finans-kapitali, varlığını sürdürürebilmek için asıl olarak ülke içinde sömürüyü aşırı yoğunlaştırmak, bu arada iyice keskinleşen sınıf ilişkilerini de "bastırmak" zorundadır. İşçi sınıfı ve emekçileri karşısına almak zorundadır. Ülkemizde ancak devrimle çözülebilir bir durum sürmektedir. İşçi sınıfının gerçekçi ekonomik-sendikal ve demokratik istemleri bugün *dünden daha fazla* olarak ancak devrimle alınabilir durum-

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

dadır. Bu, işçi sınıfının öncü güçleri önüne, devrim savaşında, faşist cuntayı devirme savaşında, geniş olanaklar açıyor.

3. Faşist cunta, yığınlar karşı-devrimi benimsediği için değil, devrime, devrimci güçlere inançsızlık duyduğu için geldi. Bu durum ve karşı-devrimin gücü, geniş kesimleri hızla siyaset dışına, yığınlığa, pasifliğe itiyor. Ekonomik-sendikal haklar uğruna savaş, bu nedenle, 12 Eylül'den önce başlayan, 12 Eylül'le iyice hızlanan bu eğilimi değiştirmek, gerilemeyi düzenli geri çekilişe, ve yeniden saldırıya dönüştürmek için önemli bir hareket noktasıdır. Bunun yanında, sınıfın geri kesimlerini yeniden savaşa çekmek için de güçlü bir araçtır.

4. Faşist cunta, ilk günden işçilerin her türlü kazanımına saldırmakla işe başladı. Sendikalar kapatıldı. İlerici-devrimci işçiler, sendikacılar tutuklandı. Toplu sözleşmeler, ücretler donduruldu. Kıdem tazminatları düşürüldü. Grev yasağı kondu. İşyerlerinde özel güvenlik örgütleri kurulmaya başlandı. İlerici sendikaların üyeleri, silah zoruyla istifaya zorlanıyor. Öncü işçiler başta olmak üzere, yığınsal işten çıkarmalar sürüyor. Dolayısıyla, zaten aşırı sömürü altında olan işçi sınıfımız çok daha sınırsız bir sömürü ve zorbalık altına girdi. Her çeşit ekonomik ve sendikal hakları elinden alındı. Bu haklar için savaşmak, en somut olarak işçi sınıfımızın sağlığı, geleceği açısından büyük önem taşımaktadır.

Ekonomik ve sendikal haklar savaşının bugün kazandığı yeni öneme değinirken, bu konuda da oportünist ve komünist tutumun birbirinden ayrıldığını belirtelim.

Oportünist, 12 Eylül faşist darbesiyle gelen ortamda *yalnızca* ekonomik-sendikal ve demokratik savaşımı geveler. Bunu da devrimi *engellemek* için yapar. "Faşist cuntayı yıkalım" *yerine*, "iş-ekmek-özgürlük" der. Bu, dün olduğu gibi, bugün de sendikal siyaset düzeyinde kalmak demektir. Faşist cuntanın kanlı yönetimi altında bu istemlerin gerçekleşebileceği hayallerini besler.

Komünist, bu istemleri, cuntayı yıkmamanın, devrimi yapmanın zorunluluğunu yığınlara göstermek için kullanır. Zorbalık yıkılmadan bunların elde edilemeyeceğini, savaşın yönünü *devlete el koyma* yönünde tutmak gerektiğini anlatır. Tüm ekonomik-sendikal ve demokratik istemleri günün ana görevine, faşist cuntayı yıkmaya görevine bağlar. "İş-ekmek-özgürlük" değil, "iş-ekmek-özgürlük için faşist cuntayı yıkalım" der.

Genel olarak ekonomik-sendikal ve demokratik istemlerin yoğun ajitasyonu demek, bu istemlerin belgileşmesi de demektir. İstemler, savaşım odaklarıdır. Bunları belgileştirmekten çekinmeyelim. Ters, yığından soyutlanmayı getirecek bir sekterlik olur. Ama tüm böyle kesimsel istemleri (dolayısıyla belgileri), ana isteme bağlayalım.

Günün ana hedefi, ana belgisi, faşist cuntayı yıkmaktır.

Günün acillik kazanan bir sorunu da sendikal çalışmadır. Korporatif toplum ve devlet yapısına ulaşmayı amaçlayan cunta, tüm toplumu faşist bir devletin altında örgütlemeye çalışıyor. Devletin uzantısı olacak tek sendikada işçiyi asker, sendikacıyı ona komutan yapmaya çalışıyor.

Komünistler, sendikal birlikten yanadır. Ama yaşamın acı bir şakası gibi bugün faşistleştirilen bir devletin parçası yapılmaya çalışılan Türk-İş, tek sendika olarak karşımıza çıkıyor. Bu istenen bir durum değildir. DİSK'in kapatılması yoluyla, sendika seçme özgürlüğünü kaldırarak gerçekleştirilmeye çalışılan zorla birleştirmeye karşı sesimizi yükselteçiz.

Öte yanda, komünistler gerçekçi olmak zorundadırlar. Tutum belirlerken isteklerden değil, varolan durumdan hareket etmelidirler. Bugün, örgütsüz kalan geniş bir işçi kesimi, özellikle sınıfın geri kesimleri Türk-İş'e üye olmaktadır. Türk-İş de henüz faşist bir sendika değildir. Burada yapılacak çalışma büyük önem kazanmıştır ve de

bu çalışmanın ilk odağı, Türk-İş'in faşistleştirilmesine karşı durmaktır.

Faşist iktidarın bu kudurmuş gidişi uzun sürmeyecektir. Cuntanın işçilerin karşısına dikmeye çalıştığı faşist tek sendika silahı, doğru bir çalışmayla yarın işçilerin faşizme karşı çevirebileceği en güçlü silahlardan biri durumuna getirilebilir.

Bugün yapılması gereken, *sendikal konuda* işçi yığınlarının eğilimine kulak vermek, yığından kopmamaktır. Ters bir tutum, ileri işçileri işçi yığından soyutlayacak ve kırdıracaktır. Oysa, bugünkü toplumsal-psikolojik ortamda, daha da önemlisi bugünkü güçler dengesi altında komünistlerin, öncü işçilerin geniş işçi yığından soyutlanmaması, düzenli geri çekilişin vazgeçilmez yönüdür.

Komünistler bu dönemde Türk-İş içinde çalışmaya özel bir önem vermediler. Öte yanda, Türk-İş içinde çalışma yürütecek ileri işçilerin bir iç örgütlenmesi olması gerekir ki, bu sendikanın geri ve faşistleştirilmeye çalışılan yapısı içinde erimesinler, onu anti-faşist devrim savaşımı yönünde değerlendirebilsinler.

Bugünkü ortamda, illegal anti-faşist savaşım merkezleri bu görevi de üstlenmiştir. Bu merkezlerin dışında ayrı bir illegal sendikal örgütlenmeye gitmek güçleri bölecek, illegal sendikal çalışmayı geri bir düzeye sınırlayacak, anti-faşist örgütlenmeleri de güçlü bir silahtan yoksun bırakacaktır.

Bu gerçeklerden yola çıkan II. Konferansımız;

1. İşçi sınıfının ekonomik-sendikal, demokratik istemleri üzerinde yoğun bir ajitasyon yürütülmesini;
2. Tüm bu istemlerin, günün ana hedefine, faşist cuntayı devirme devrim hedefine bağlanmasını;
3. Açık olan tüm sendikalarda yönetimde kimin olduğuna bakmadan aktif bir çalışma yürütülmesini;
4. Bu sendikaların altına, ileri işçilerin illegal anti-faşist örgütlenmesinin döşenmesini;
5. Bugün illegal çalışmanın yalnızca parti sempatanlarına, ya da ileri işçilere değil, tüm işçi sınıfına önerildiğinin yoğun propagandasının yapılmasını;
6. EK'ya bağlı sendika bürosunun yeni döneme uygun biçimde düzenlenmesi ve yetkinleştirilmesini karar altına alır.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI**Ulusal sorun
ve
sömürgeci r s runu**

Proletaryanın sınıf düşmanı burjuvaziye karşı savaşı enternasyonalidir. "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!" belgisi bunu anlatır. Komünistler bu birliğe zarar verici her türlü düşünce ve uygulamaya karşı savaşırlar.

"Ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, emek-sermaye çelişmesini bulandırır, gözlerden saklanmasını kolaylaştırır, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokar." Bu nedenle komünistler, her türlü ulusal eşitsizliğin, ulusal baskının, ayrıcalığın amansız düşmanıdır. Ulusal sorunun demokratik yoldan çözümünü, uluslar arasındaki düşmanlıkları, güvensizlikleri ortadan kaldırmanın tek yoludur.

Komünistler, ezilen ulusların ayrılma hakkının kayıtsız-koşulsuz savunulmasını ve ezen ulus şovenizmine karşı ezen ulus proletaryasının enternasyonalist eğitimini vazgeçilmez bir görev sayarlar. Her türlü ezilen ulus dar görüşlülüğüne de karşı çıkarlar.

Komünistler ulusal sorunda, yaşanan anda var olmayan sorunları yapıyarak zorlamazlar. Tarihsel gelişmenin önlerine koyduğu sorunları proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözmek için savaşmayı görev bilirler.

Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ulusu, Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınınu oluşturan ezilen bir ulustur. Türkiye Kürdistanı, Türklerin zor kullanılarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir. Zenginliklerini Kürt egemen sınıfıyla birlikte giderek hızlanan biçimde sömürdükleri bir alandır. Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin iç sömürgesidir. Faşist bir cuntanın iktidara el koyduğu ve ülkede faşizmi yerleştirme yolunda önemli adımlar attığı günümüzde, Kürt ulusu üzerindeki baskı daha da artmıştır.

Oniki Eylül faşist darbesi, Kürt sorununun çözümünün, Türkiye'de ileri demokratik halk devriminin zaferinden geçtiğini bir kez daha açıkça gösterdi. Bu konuda Kürt ulusal hareketi içinde de doğru görüşler giderek güçleniyor. Faşist cuntanın proletarya hareketine karşı saldırısının yanısıra Kürt ulusal hareketine de amansızca saldırması bu iki gücün faşizme karşı devrimci bağlaşıklık kurmasının nesnel temelini güç-

lendiriyor. Faşist cuntanın Atatürkçülüğü bayrak edinmesi, Kemalcilerin kıyımlarını daha unutmamış olan Kürt halkının öfkesini körüklüyor. Bu durumda komünistlerin Atatürkçülük ideolojisine karşı yükseltecekleri savaş da onların Kürt ulusal hareketiyle yaklaşmasını, bağlaşıklık kurmasını kolaylaştırır. Bu bağlaşıklık sağlayabilecek ana belgiler, "Kürt ulusuna ayrılma hakkı" ve "kahrolsun sömürgecilik" belgileridir.

Oportünistler, TKP menşevik "Plenum"undan sonra Kürt halkına bölgesel özerklik önerdiler. Komünistler bir devlet içinde var olan, yalnız nüfusun ulusal yapısındaki değil, her türlü bölgesel farklılık temelinde bölgesel özerkliği her zaman savunurlar. Lenin'in dediği gibi, bölgesel özerklik bizim örgütlenme ilkimizdir. Demokratik merkezîyetçi örgütlenme anlayışımızın parçasıdır. Ne var ki, ulusal sorunda bu çözüm, söz konusu devletin bütünlüğü içinde kalmaya özgürce karar verildikten sonra, bu devletin nasıl örgütleneceği konusuna girer. Bölgesel özerkliği bugünün hedefi olarak öne sürmek, ayrılma hakkını yadsımaktır, oportünizmden başka birşey değildir.

Komünistler, dünya çapında tek bir sınıf olan proletaryanın örgütlenmesinin de *ilkesel olarak* merkezi, tek bir dünya proletarya partisini gerektirdiğini savunurlar. Ne var ki dünya işçi sınıfı çeşitli ülkelere bölünmüş biçimde vardır. Bu nedenle örgütlenmede bu nesnel gerçek dikkate alınır. Ayrı ayrı partiler özenli bir seçim değil, var olan nesnel koşulların zorunlu bir sonucudur. Ayrı örgütlenmeyi zorunlu kılan nesnel koşullar yoksa, ayrı örgütlenmede direnerek proletaryayı bölmek anlamına gelir. Komünistler proletaryanın olabildi en büyük, en güçlü, en merkezi birimlerde örgütlenmesinden yanadırlar.

Bugün Kürt ulusu dört ülke sınırları içine bölünmüş durumdadır. Kürdistan'ın bu parçaları arasındaki ekonomik, siyasal, toplumsal bağlar hem kapitalizmin az gelişmişliğinin, hem de uzun dönem ayrı kalmışlığın etkisiyle güçsüzdür. Kürdistan'ın dört parçasının kendi aralarındaki bağlar, her parçanın

içinde yer aldığı devletin öteki bölgeleriyle olan bağlarından çok daha güçsüzdür. İşçi sınıfı, Kürdistan'ın hiçbir parçasında o parçanın bağlı olduğu devletin öteki bölgelerindeki işçi sınıfı kadar gelişmiş değildir.

Bu nesnel koşullar ve bölgedeki güçler dengesi, bugün proletaryanın çıkarları açısından Türkiye çapında tek bir merkezi siyasal örgütlenmeyi zorunlu ve olanaklı kılıyor. Bunu söylemek, proletaryanın en güçlü, en büyük, en merkezi örgütlenmesinin bugün ancak bu biçimde olabileceğini söylemektir. Bu, Kürdistan'ın içinde yer aldığı öteki devletler açısından da böyledir. Bunun dışında bir örgütlenme hem nesnel koşullara ters düştüğü için hayalci, hem de bölgedeki en ileri, en gelişmiş işçi sınıfı hareketini dışlayacağı için son derece zararlıdır. Böyle bir tutum proletaryayı bölmekten başka hiçbir "davaya" hizmet etmez.

Türkiye'de, Türk ve Kürt proleterlerini tek bir devrimci işçi sınıfı partisinde örgütlemeliyiz. Faşizme karşı devrimci bağlaşıklığın başını ancak Türk ve Kürt proleterlerinin merkezi, devrimci sınıf partisi, komünist partisi çekebilir.

TKP II. Leninciler Konferansı;

— TKP eski oportünist yöneticilerinin sosyal şovenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini Türkiye Komünist Partisi'ne katılmaya çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı'ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı görev olarak bir kez daha belirtir.

— Kürt komünistlerini partimiz safalarında örgütlemek ve devrimci demokrat Kürt hareketleriyle ilişkileri geliştirmek, partimizin bu alandaki çalışmalarını güçlendirmek için merkezi bir Kürt Bürosu kurulmasını karar altına alır.

Bugün Türkiye'de ulusal sorun Kürt sorunudur. Kürt sorunu ile ulusal azınlıklar üzerinde uygulanan şovenist baskıları aynı düzeyde ele almak oportü-

TKP II. LENİNCİLER KONGRESİ

nist bir tutumdur. Bu oportünizme karşı çıkmak, Türkiye'de ulusal azınlıklar üzerinde var olan ağır baskıları yok saymak anlamına gelmediği gibi, geçmişte işlenen cinayetleri de yadsımak demek değildir.

Türk şovenistlerinin Türkiye Ermenistanı'nda uyguladığı soykırım, tarihin tanık olduğu en barbar cinayetlerden biridir. Türk şovenist hükümetleri milyonlarca Ermeninin kanına girmiş, mallarını yağmalamıştır. Canını kurtarabilenler ise, binlerce yıldır yaşadıkları toprakları terkederek dünyanın dörtbir yanına sürgüne zorlanmışlardır. Bugün, yarısı Sovyetler Birliği'nde yaşamak üzere, toplam 6,5 milyon Ermeni nüfusunun ancak 100.000 kadarı Türkiye'dedir.

Zor yoluyla İslamlaştırma ve Türkleştirme, Batı Ermenistan'daki Türk işgalinin değişmez temelidir. Ermeni kültürünün mirası olan kiliseler, okullar, tarihsel yapıtlar, tarihi istendiğince yazabilmek için yerle bir edilmiştir. Tüm yer adları Türkleştirilmiştir. "Türkiye Ermenistanı" deyiimi bile şiddetle yasaktır.

Bugün, Türkiye yeniden Avrupa'nın hasta adamıdır. Varlığını ancak emperyalizmin büyük boyutlardaki yardımlarıyla sürükleyebilmektedir. Yine emperyalizmin yardımıyla Ermenilerin en temel hakları olan kendi topraklarında yaşama hakkını reddetmekte, onları sürgün yaşatmaktadır.

Kongresimizi, Ermeni soykırımını ve ardından gelen sürgünü açıkça lânetler. Ermeni diasporası son bulmalı, topraklarını terketmek zorunda kalan Ermenilere, bu topraklara serbestçe geri dönme hakkı tanınmalı ve devlet, dönmek isteyenlere her türlü yardımı yapmalıdır. Ermenilerin her çeşit demokratik hakları sağlanmalıdır.

Ermeni ulusal azınlığının haklarını savunmak komünistlerin görevidir. Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi, Ermenilerin haklarını da yaşama geçirecektir.

Yıllardır Kürt halkı üzerinde ağır bir ulusal baskı uygulayan, milyonlarca Ermeni'yi canice katleden Türkiye burjuvazisi 1974'de de Kıbrıs'a saldırdı, kan döktü, adayı böldü, aileleri dağıttı. Finans-kapitalin emperyalistleşme özelemleri temelinde, "barışsever ve demokrat" Ecevit eliyle gerçekleştirilen işgal 6,5 yıldır sürüyor. Bu süre içinde Türkiye finans-kapitali, bankaları ve para biriminden, şirketleri ve posta puluna dek ne varsa her yoldan adaya daldı. Siyasal planda kukla bir Kıbrıs Türk Federe Devleti kılıfı altında Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdi.

Genel olarak emperyalizm, özel olarak bölgedeki parçaları, her biri kendi çıkarına çeken bölücü tutumlarıyla Kıbrıs'ta yaşayan halkların arasını açtılar. Halkların birliğini savunanların yerli burjuva ulusçuluğuna atlayan, içi boş anti-emperyalist tutumları ise bölücülüğü engelleyemedi ve Kıbrıs bir çıban başına dönüştürüldü. Bu, birlik adına ulusal sorunda yanlış tutum almanın nedenli bölücü olduğunun somut bir kanıtıdır.

Türkiye Kuzey Kıbrıs'ı işgal ettiğinde, Kıbrıs Türkleri soyut bir "anavatan" propagandasının etkisindeydiler. Ama 6,5 yıldır "anavatan"ın sömürgeci amaçlarını, "kurtarıcı Türk ordusu"nun fetihçi çapulcu bir işgal ordusu olduğunu gördüler. "Yavruvatamı kurtarma" maskesi düştü. Finans-kapital, silahlarının gölgesinde, ekonomik, siyasal şantajlarla, Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirmeyi sürdürüyor. Faşist cunta, bir yandan Kuzey Kıbrıs'a da faşizm ihraç etme, öte yandan Kuzey Kıbrıs'ı "paket-paket" pazarlık konusu, Orta Doğu'ya yönelik bir atlama tahtası yapma hazırlıkları içindedir.

Bu durumda, işgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, Kıbrıs Rum ve Türk halklarının kendi yazgılarını belirleme haklarını savunmalıdır. İşçi sınıfımızın, "kendi" burjuvazisinin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline, sömürgeleşmesine karşı enternasyonalist sesini yükseltmesi, Türkiye'de devrimi başarıya götürebilmesiyle doğrudan bağlıdır.

İşçi sınıfımız, burjuva ulusçuluğunun körüklediği Rum düşmanlığına karşı, Kıbrıs Rum işçi sınıfına ve halkına güçlü bir proleter enternasyonalist dayanışma göstermelidir. Kıbrıs Rumlarının tüm haklarını gerçekleştirme yolu büyük ölçüde Türkiye'de devrimden, faşist diktatörlüğü devrimle yıkmaktan geçtiği için, Kıbrıs Rum işçi sınıfının devrimci dayanışmasını istemelidir.

İşgalci sömürgeci ülkenin işçi sınıfı olarak Türkiye işçi sınıfı, işgal altındaki Kuzey Kıbrıs'da işçi sınıfının ve halkın işgalcilere karşı savaşına somut destek vermelidir. Sömürgeci zorbalığı yetmiş gibi, şimdi bir de faşist diktatörlüğü Kuzey Kıbrıs'a uzatmaya çalışan Türkiye finans-kapitaliyle doğrudan yüzyüze olan Kuzey Kıbrıs işçi sınıfıyla, halkıyla sıkı örgütsel bağlar, ilişkiler geliştirmelidir. Düşmanın ortak olduğu duyurulmalı, faşist bir Türkiye devletine karşı ortak savaşta sıkı eşgüdüm sağlanmalıdır.

Bu görevler ışığında Kongresimizi, Kıbrıs'a ilişkin konularla ilgilenmek üzere bir büro kurulmasını karar altına

alır.

Faşist diktatörlüğün amacı, tüm toplumu devletin disiplini çevresinde, finans-kapitalin çıkarı doğrultusunda örgütlemek, faşizmin korporatif-monolitik yapısını kurmaktır. İçerde böyle örgütlü zorbalıkla, dışarda ise yayılarak, ekonomik-toplumsal bunalımı finans-kapital çıkarına çözmeyi istiyor. Bu amaç ciddi sonuçları olacaktır.

Bir kez, küçük bir azınlığın çıkarına tüm toplumu faşist disiplinle örgütleyebilmek için böl-yönet taktiğine başvurulacaktır. Faşist diktatörlük işçileri, emekçileri bölmeye, birbirlerine düşürmeye çalışacaktır, şimdiden çalışıyor. Bu durumda kullanılacak en önemli bir araç, ulusları ve ulusal azınlıkları birbirlerine karşı kıskırtmak olacaktır. Basında yaratılan Ermeni düşmanlığı bunu anlatıyor.

İkincisi, ülkemizde ekonomik toplumsal bunalım çok derindir ve tarihte bir de Hitler örneği vardır. Burjuvalar, milyonlarca Yahudi'yi kesen, öldüren Hitler'i deli gibi gösterirler. Hitler'in uygulamalarıyla kendi sınıf çıkarları arasında ki bağ açığa çıkmasını diye bunu yaparlar. Oysa, derin bir ekonomik toplumsal bunalım varsa, bunu kestirme yoldan azaltmanın bir yolu yığınsal kırımdır. Bu, insanları yok ederek sorunları "çözmenin" faşist yöntemidir. Bugünkü dünya o günkü dünya değildir ama bu, denenmeyeceği anlamına gelmez.

Üçüncüsü, faşist diktatörlüğün amaçlarından biri emperyalistleşmedir. Kuzey Kıbrıs'ın işgali sırasında olduğu gibi, bu "Türkleri kurtarma" gibi gerekçeler ardına saklanabilir. Son zamanlarda iyice yoğunlaştırılan Musul-Kerkük Türkleri edebiyatı dikkat çekicidir. Daha başkaları da çıkabilir. "Türkleri kurtarma" maskesi altında faşist diktatörlük, "kurtardığı" Türkler de dahil başka halklara, 1974'de olduğu gibi "barış" götürebilir.

Tüm bu gerekçeler ışığında, TKP II. Leninciler Konferansı, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların işçilerine, emekçilerine taşıdıkları büyük sorumluluğu hatırlatmayı görev bilir. Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların güzel geleceğine giden ve başka halkların kurtuluşuna da yardım edebilecek olan tek yol vardır: Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimiyle faşist diktatörlüğü devirmek. Bunun için de en başta, Türkiye Komünist Partisi'ni, Türkiye'de yaşayan tüm ulusların ve ulusal azınlıkların proletaryasının tek ve gerçek enternasyonalist partisi olarak elbirliğiyle yükseltmek.

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

Siyasal akımlar anti-faşist savaş birliği ve TKP

Faşist cuntaya karşı Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurma zorunluluğu ve olasılığı ölçülemez biçimde artmıştır. Bu potansiyeli değerlendirmek, birleştirmek ve doğru yolda gelişmesi için çalışmak komünistlerin görevidir.

Doğru bağlaşıklık siyaseti, faşist cuntayı devrim yoluyla alaşağı etmek için güçlü bir anahtardır. Ülkemizin bugünkü durumu, sınıfların karşılıklı yerahımının değişmediği ve bağlaşıklık siyasetinin genel çerçevesi *Tezler*'de belirtilmiştir. Konferansımız, bu genel çerçeve içinde, partimizin öteki siyasal akımlara tutumunda ve bağlaşıklık siyasetinde şu noktaları önemle vurgular:

1. Türkiye'de tekeldışı burjuvazinin gerçekten anti-faşist, demokratik bir güç olmadığını olaylar açık biçimde kanıtlamıştır. Tekelci burjuvaziden bağımsız, hele ona karşı hareket yeteneğini her geçen gün yitiren tekeldışı burjuvazi bugün belli rahatsızlıklarına karşın diktatörlükle uzlaşmıştır. İşçi sınıfına ve küçük burjuvaziye ekonomik baskıyla, yine işçi sınıfına ve küçük burjuvazinin siyasal tutum almış kesimine karşı-

devrimci terörle saldıran faşist iktidar da tekeldışı burjuvaziye pazarlıkla yanaşmaktadır.

Ağırlıklı olarak tekeldışı burjuvazinin sözcüsü CHP, faşizmin önüne "engel" çıkarmamak için elinden geleni yapıyor. Bu CHP yönetiminin anti-faşist bir güç olmadığını, faşizme karşı savaş yeteneği olmadığını kanıtlıyor.

CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisi hızla azalıyor. Bu parti içindeki sol sosyal demokrat kesim, yığınların faşizme karşı devrimci çıkışlarını saptırmak, yeni bir devrimci dalgayı burjuva reformizmiyle boğmak, geçen dönemde sağ yönetimin yaptığını açık düşen bu yönetimin yerine geçerek yapmak görevlerini üslenmeye hazırlanıyor. Yeni dönemden yeni bir "umut" olarak çıkmak istiyor.

İşçi sınıfının tekeldışı burjuvaziye karşı taktiğinin temel yönü olan, onu halk sınıflarından soyutlamanın bu dönemde önemi azalmamış, tersine artmıştır. Faşizmin devrim yoluyla devrilmesi için, somut deneylerden yararlanarak, CHP yönetiminin yığınlar üzerindeki etkisinin silinmesi zorunludur.

İşçi sınıfının tekeldışı burjuvaziye karşı taktiğinin öteki yönü olan tarafsızlaştırmanın da günümüzde önemi artmıştır. Faşist iktidarın her çeşit demokratik görünümü kaldırıp atması, anayasayı, parlamentoyu kaldırması, siyasal partileri kapatması, vb., tekeldışı burjuvazi içinde nitelik olarak düşük ama dikkate alınması gereken bir tepki doğurmuştur. Bu durum, düşman sınıf içinde parçalanma eğilimini körüklemektedir.

Ülkemizde süren bunalımın yeni ve daha güçlü bir devrimci duruma yol açmasını hızlandırmada, burjuvaziye yeniden yönetemez duruma getirmede, onun içindeki her çeşit çelişkiden yararlanmak, çatlakları büyütme önem taşımaktadır.

2. Faşist iktidar küçük burjuvaziye karşı yoğun bir beyin yıkama kampanyası yürütüyor. "Adalet", "terörizmi önleme", "Atatürkçülük" demagojileriyle bu sınıf içinde kendisine taban oluşturmaya çalışıyor. Siyasal alanda da bu ideolojik saldırıyı şiddetli bir baskıyla destekliyor.

Küçük burjuvazi doğası gereği ideolojik saldırılardan, siyasal baskılardan

TKP II. LENİNCİLER KONFERANSI

etkileniyor. Ancak, faşist iktidar aynı zamanda bu sınıfın ekonomik-demokratik haklarına saldırıyor. Örgütlerini dağıtıyor. Hızla mülksüzleşmeye itiyor. Vergi yasası ve tarıma ilişkin önlemlerin gösterdiği gibi, "kemerleri sıkma" ve "özveri" isteğini zorla uyguluyor. Faşist diktatörlüğün küçük burjuvaziye daha da yoksullaştırmaktan başka izleyecek bir yolu olmaması, küçük burjuvazinin faşist diktatörlüğe yandaş oluşunu yüzeysel ve geçici kılmaktadır.

Faşist diktatörlüğü devirme savaşımında geniş küçük burjuva yığınlar üzerindeki her türlü burjuva etkileri kırmak, onları proletaryanın hegemonyasına kazanmak, sonuç belirleyici önem taşımaktadır. Bunun için çalışmak komünistlerin görevidir.

Devrim perspektifinin kaybolmadığı bugünkü gerici döneminde küçük burjuva siyasal akımlarla bağlaşıklık kurarken aranacak en önemli ölçüt, yine reformcu mu, devrimci mi olduklarıdır. Ancak, faşist bir iktidarın varlığıyla bu öz yeni bir biçim altında ortaya çıkmaktadır: Faşizme karşı savaşa yetenekli olup olmamak. Faşizme karşı savaşa yetenekli akımlar, yani gerçek anti-faşist akımlar, faşist diktatörlüğü halkın zoruyla yıkmayı hedefleyen ve bu yolda çalışan akımlardır. Anti-faşist siyasal akımlarla, ideolojiden ve örgütsel bağımsızlıktan ödün vermeden eylem birliği yapmak partimizin temel tutumudur.

Anti-faşist savaş yeteneğini belirlerken, anti-Sovyetizm ölçütünü özel olarak öne çıkarmak, anti-faşist savaştan kaçmanın bir kılıfıdır. Görünüşte ne olursa olsun, özde komünistlerin dışında tüm siyasal akımlar şu ya da bu ölçüde anti-Sovyetlerdir. Birlikte savaşılması gereken akımları belirlerken böyle bir ölçüt yerine, ülkenin içinde bulunduğu koşulların belirlediği hedefleri hedef koymayı, bunlar için çalışmayı ele almak tek bilimsel, tek devrimci ölçüttür. Dünya devriminin, bununla bağlı olarak Sovyetler Birliği'nin de gerçek çıkarı Türkiye'de devrimdir. Bu yolda savaşan akımlarla eylem birliği yapılabilir, yapılmalıdır. Ayrıca, anti-faşist eylem birliği öteki akımların yanlılarına, bu arada anti-Sovyet tutumlarına karşı ideolojik savaşı dışlamaz.

Uzun bir süredir ülkemizde küçük burjuva siyasal akımlar arasında yığınlık ve dağılma vardı. 12 Eylül bu süreci hızlandırdı. Bir bölümü hızla "liberal" burjuvaziye yaklaştı. Bu hareketlerin çoğunun, düzenli bir geri çekilmeye yetenekli olmadıkları açığa çıktı.

TİP, TSİP gibi küçük burjuva sosyalist partiler dün "ileri" hedefler göstermelerine karşın, bu hedefe ulaş-

manın tek yolu olan devrime ve devrimci çalışmaya yanaşmayarak, ileri hedefleri sulandırıyorlardı. Bugün de cuntanın anti-faşist bir savaşla yıkılması gerektiğini söylemelerine karşın, bunun devrim yoluyla yapılmasını savunmuyorlar. Çalışmalarını devrimci bir temelde yürütüyorlar. Böylece anti-faşist savaş sözleri öz olarak reformcu bir nitelik alıyor. Komünistler, eski burjuva ilüzyonlarının, şimdi de yanlış anti-faşist "savaş" ilüzyonları olarak çıkmasını engellemek için ideolojik savaş vereceklerdir.

Özellikle büyük kentlerde yoğunlaşmış öğrencilere dayanan, hızlı bir dağılma süreci içinde olan devrimci küçük burjuva akımların devrimci kadroları harcayan tekil çıkışları ikna yoluyla engellenmelidir. Eylem birliği yolları ısrarla aranmalıdır.

Kürdistan'ın geniş kır ve kent küçük burjuva yığınlarına dayalı Kürt devrimci demokrat akımlar, anti-faşist akımlar arasında özel bir yer tutmaktadır. Faşist

diktatörlüğün şovenizmi kısıktığı, Kürt halkına kanlı saldırılara geçtiği bir sırada, enternasyonalizmin bayrağını yükseltmek, Kürt ulusunun ayrılma dahil, tüm haklarını savunmak ve bu temelde Kürt devrimci demokrat akımlarla eylem birliği kurmak önem taşıyor.

3. 12 Eylül faşist darbesinin gelişinde TKP'nin oportünist yönetiminin tarihsel suçu vardır. Bu oportünizm cuntanın faşist olmadığını öne sürerek, faşizmi MHP ile sınırlamayı sürdürerek, 12 Eylül sonrasında bu suçu "tarihsel ihanet" düzeyine çıkartmıştır. Cuntayı faşist odakları dağıtmaya çağırıyor. Şili örneği bir "muhalifler ortaklığı" kurmaya çalışıyor.

Menşevikler tam BİP yoluyla legale çıkmayı düşünürlerken faşist darbeden sonra BİP adını geri çektiler. Ancak "darbeden sonra işçi sınıfı partileri arasında birlik olanakları genişledi" diyerek, küçük burjuva sosyalist akımlarla kurmayı düşündükleri birliği, yeni ad ve biçimlerle işçi sınıfına yeniden dayatmaya çalışıyorlar. Konferansımız, işçi sınıfının siyasal birliği adına bu tür girişimlere karşı ilerde de işçi sınıfını uyanık olmaya çağırır.

İşçi sınıfının gerçek siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyebilecek siyasettir.

İşçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlıları sergileyebildiği, doğruları göstererek, onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır.

İşçi sınıfımız TKP içindeki oportünizmi yıkmadan, partimizi ondan arındırmadan tarihsel görevini yerine getiremez. Komünistler menşeviklere karşı ideolojik savaşımı daha da hızlandırmalı, komünist adına yakışmayan bu oportünizmi partiden kovarak yeni devrimci dalgayı Leninci TKP'yle kucaklamalıdır.

4. Türkiye devrimci güçlerinin anti-faşist savaş birliğini kurmak için önemli fabrika ve semtlerde, bölgelerde halkın içine gömülü, yığınlarla bağlı illegal, anti-faşist savaş merkezleri kurulmalıdır.

Partimizin yöneticileri, sorumlu oldukları bölgelerde tüm devrimci güçlerle düzenli görüşmek, bilgi alış-verişi yapmak ve çalışmalarımızdan onları haberdar etmekle yükümlüdürler.

5. Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara karşı tutumunu şöyle özetler:

— Faşist diktatörlüğü halkın zoruyla yıkmaya doğrultusunda savaşan anti-faşist devrimci güçlerle eylem birliği bu dönemin en önemli görevlerinden biridir.

— Reformcu güçlerle de geçici ve sınırlı uzlaşmalara girilebilir. Burjuvazi içindeki çelişkilerden sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yararlanılmalıdır. Kendine güvenen, sınıfına doğru bilinç veren bir partinin bundan korkması için bir neden yoktur.